

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-104)

Sep (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 81)

489. ஸிம்ஹ:

மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றையும் அறியாமல் யமன் உள்ளிட்டவர்கள் தனது அடியார்களைக் கிட்டினால், அவர்கள் மீது சிங்கம் போன்று பாய்பவன். இதனை யமன் கூறும்போது - ப்ரபவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு: - நான் சுதந்திரமானவன் அல்லன், என்னை நியமிப்பவன் மஹாவிஷ்ணு - என்கிறான். மேலும் லைங்கபுராணத்தில் மார்க்கண்டேயர் பின்வருமாறு உரைக்கிறார்:

வாஸுதேவபரம் த்ருஷ்ட்வா வைஷ்ணவம் தக்தகில்பிஷம்
தேவா விபீதா: ஸம்யாந்தி ப்ரணிபத்ய யதாகதம்
த்ருஷ்ட்வா யம: அபி வை பக்தம் வைஷ்ணவம் தக்தகில்பிஷம்
உத்தாய ப்ராஞ்ஜலிர்பூத்வா நநாம ரவிநந்தந:
தஸ்மாத் ஸபூஜயேத் பக்த்யா வைஷ்ணவாந் விஷ்ணுவத் நர:
ஸ யாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யம் நாத்ர கார்யா விசாரணா

இதன் பொருள் - வாஸுதேவன் மட்டுமே கதி என்று இருந்து, இதன் காரணமாக அனைத்து பாவங்களையும் போக்கிக்கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனைக் காணும் தேவர்கள், அவனைக் கண்டு பயந்தவர்களாக, அவனைக் கண்டு வணங்கியபடியே வந்து, மீண்டும் திரும்பிச் செல்கின்றனர்; சூரியனின் புத்திரனான யமனும் அனைத்துவிதமான பாவங்கள் நீங்கப் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவனைக் கண்டவுடன் சட்டென்று எழுந்து, கைகள் குவித்து வணங்கினான்.

இது போன்றே லைங்க புராணம், கௌசிகோபாக்யானத்தில் - கௌசிகாதீஸ்ததா த்ருஷ்ட்வா ப்ரஹ்மா லோகபிதாமஹ: ப்ரத்யுத்கம்ய யதாந்யாயம் ஸ்வாகதேநாப்ய பூஜயத் - எம்பெருமானைக் குறித்துப் பாடுவதற்காகப் படைக்கப்பட்டவர்களில் நான்முகனே முதல்வன் ஆவான்; ஆகவே அவனே உலகின் பிதாமகன் ஆகிறான்;

அந்த நான்முகன் எம்பெருமானைக் குறித்து பாடுகின்ற கௌசிகன் போன்றவர்களைப் பார்த்தான்; அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்று பூஜைகள் செய்தான் - என்றது காண்க.

ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வத்தில் உள்ள நரக வர்ணனையில் கீழே உள்ள வரிகளைக் காணலாம்:

ஹரிபாத ப்ரபந்நானாம் தூரீபூதா: ஸ்வபாவத:
 தேஷாம் து ஸர்வபூதாநாம் ஹரிரேவ பதிர்யத:
 வைஷ்ணவேப்ய: அபி பிப்யந்தி தேவா நரகரக்ஷா:
 அவமாந க்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத்
 காலேந ஏதாவதா தேஷு நரகேஷுஹி கஞ்சந
 ந த்ருச்யதே மஹாவீர்ய ப்ரபாவாத் பரமேஷ்டிந:

இதன் பொருள் - ஸ்ரீஹரியின் திருவடிகளில் சரணம் என்று புகுந்த அடியார்களிடம் யமனின் தூதர்கள் விலகியே நிற்பார்கள்; இதன் காரணம் அந்த அடியார்களின் எஜமானன் ஸ்ரீஹரியே அல்லாமல், யமன் இல்லை; நரகத்தின் பாதுகாவலர்கள் கூட எம்பெருமானின் அடியார்களைக் கண்டு அச்சம் கொள்கின்றனர்; அந்த அடியார்களை அவமானம் செய்வது உலகிற்கே தீமையை அளிக்கக்கூடியதாகும்; இதுவரை நரகத்தில் ஒரு விஷ்ணுபக்தன் கூட இருந்ததில்லை.

ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் - நரகே பச்யாமாநஸ்து யமேந பரிபாஷித: கிம் த்வயா நார்சிதோ தேவ: கேசவ: க்லேசநாசந: - யமலோகமான நரகத்தில் துன்பப்படும் ஒருவனைக் கண்டு யமன், "நரனே! பாவங்களை அழிக்கவல்ல கேசவன் உன்னால் ஒருநாள் கூட பூஜிக்கப்படவில்லையா?", என்று கேட்பான் - என்றது காண்க.

490. பூத மஹேச்வர:

இதுவரை கூறப்பட்ட விஷயங்களில் எம்பெருமான் ஸமர்த்தனாக உள்ளதன் காரணம் என்னவென்றால் - பூதங்களின் ஈச்வரர்களாக உள்ள நான்முகன், ருத்ரன், யமன் போன்ற அனைவரையும் நியமிப்பவனாக உள்ளதாலும், அவர்களுக்குக் காரணமாக உள்ளதாலும், அவர்களை அடக்கி ஆள்கின்ற திறமை மற்றும் ப்ரபாவம் உள்ளதாலும் ஆகும்.

491. ஆதிதேவ:

அவனே அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளான். அனைத்து தேவர்களையும் அடக்கும் திறமை கொண்டுள்ளான். தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - பீஷ: அஸ்மாத் வாத: பவதே - அவனிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே காற்று வீசுகிறது - என்று கூறியது.

492. மஹாதேவ:

நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைத்து தேவர்களையும் பந்து போன்று வைத்துக்கொண்டு விளையாடுபவன். இதனால் மஹாதேவன் எனப்படுகிறான்.

493. தேவச:

நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைத்து தேவர்களுக்கும் தலைவனாக உள்ளதால் தேவேச எனப்பட்டான்.

494. தேவப்ருத்

தேவர்களைக் காப்பாற்றித் தாங்குபவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 105)

குறிப்பு - அடுத்து அத்வைத மதத்தில் கூறப்பட்ட ஒரு பூர்வபசுஷ வாதத்தை மறுக்கிறார். இது அனுபூதி என்பதைப் பற்றியதாகும் இதனை நாம் முதலில் அறியவேண்டும். அனுபூதி என்பது ஞானம் ஆகும் (ஆங்கிலத்தில் intuition, consciousness என்று கொள்க). அத்வைத மதத்தின்படி இத்தகைய ஞானம் என்பது ஸ்வயம்ப்ரகாசம் ஆகும்; அதாவது இதனை விளக்க மற்றொரு ஞானம் அல்லது மற்றொரு வஸ்து அவசியம் இல்லை, தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது. இது மட்டுமே உண்மையானது, அதாவது இதுவே ப்ரஹ்மம் என்பது அவர்கள் வாதமாகும். இத்தகைய அனுபூதி என்பது புதிதாகத் தோன்றுவதும் இல்லை, மறைவதும் இல்லை (அதாவது நித்யமானது). மேலும் இவர்கள் கூறுவது - அனுபூதி என்பது மாற்றம் அடையாமல் உள்ளது, இதன் காரணம் இது உற்பத்தியாகின்ற வஸ்து அல்ல; ஞானம் என்பது பலவிதமானது அல்ல; ஞானம் என்பது எந்தவிதமான விசேஷத்துடன் கூடியது அல்ல - போன்ற பலவாகும். இவை அனைத்தும் இங்கு தள்ளப்படுகின்றன என்பதை மனதில் கொண்டு மேலே தொடரவும்.

பாஷ்யம் தொடர்கிறது - (முதலில் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் - தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்த வல்லது என்ற கருத்து ஆராயப்படுகிறது. இங்கு புரிந்து கொள்வதற்கு ஏதுவாகச் சற்று விரிவாக உரைக்கப்படுகிறது). ஞானம் என்பதன் பணி என்னவென்றால், ஒரு வஸ்துவைப் பற்றிய அறிவை ஏற்படுத்துவதாகும். இவ்விதம் ஞானம் ஒரு வஸ்துவைப் பற்றி உணர்த்தும்போது, அந்த ஞானமானது தன்னை விளக்குவதற்காக மற்றொரு ஞானத்தை நாடுவதில்லை. அந்த ஞானம் என்பது தன்னையும், தன் மூலமாக மற்றொரு வஸ்துவையும் விளக்கவல்லதாகும். இதனையே ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்கிறோம். அதாவது ஞானமானது ஒரு

வஸ்துவைப் பற்றிய அறிவை ஏற்படுத்தும்போது (விஷய ப்ரகாசந வேளாயாம் என்றார்), தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, அந்த ஞானம் வேறு எந்த அறிவையும் சார்ந்திருப்பதில்லை (ஆனால் அத்வைதமதம் இதனை ஏற்படுத்தில்லை. அவர்கள் கூறுவது என்னவென்றால் - ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்னும் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்றால், அனுபூதியானது எந்த நேரத்திலும், எப்போதும் மற்ற எதனாலும் விளக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், தானாகவே வெளிப்படக்கூடியது என்பதாகும். அதாவது விஷய ப்ரகாசந வேளாயாம் - குறிப்பிட்ட நேரம் மட்டுமே - என்பதை அவர்கள் ஏற்பதில்லை).

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 104)

மூலம் -

பரஸ்வீகார ரஹிதம் ரக்ஷா ஸங்கல்ப வர்ஜிதம்
குணாதிகமிஹேஷ்டம் ஹி சரண்யஸ்ய விசேஷணம்

ஏகரஸ்யஜுஷோ: சேஷிதம்பத்யோ: ஸர்வகர்மஸு
விசேஷண விசேஷ்யத்வம் ச்ருதம் கஸ்மாந்ந ரோசதே

ப்ரதர்த்தநாதிவித்யாஸு வேத்யே அபி பரமாத்மநி
அசேதநவதிச்சாம: சேதநம் ச விசேஷணம்

இத்தம் ப்ரபத்திவித்யாயாம் தத்தந்மந்த்ராநுஸாரத:
விபு: பத்ந்யா குணாத்யைச்ச விதிஷ்டோ விஷய: அத்ர ந:

விளக்கம் - (மேலே உள்ள ச்லோகங்களின் பொருள்)

- பரஸ்வீகார ரஹிதம் ரக்ஷா ஸங்கல்ப வர்ஜிதம் குணாதிகமிஹேஷ்டம் ஹி சரண்யஸ்ய விசேஷணம் - (த்வயத்தின் முதல் வரியில் மஹாலக்ஷ்மியை நாராயணனிடமிருந்து பிரிக்க இயலாத விசேஷணமாகக் கொள்ளாதவர்களைப் பார்த்து உரைக்கிறார்) அவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மை போன்ற பலவும் காப்பாற்றுவதற்கான பொறுப்பை ஏற்கத் தகுதி இல்லாதவை என்றும், அவற்றுக்குக் காக்கவேண்டும் என்ற ஸங்கல்பம் என்பது இல்லை என்றும் உணர்ந்தபோதிலும், அவற்றை (அதாவது இது போன்ற தகுதியும், ஸங்கல்பமும் அவனுக்கு மட்டுமே உள்ளன) அவனுடைய உபலக்ஷணங்களாகக் கொள்ளாமல் அவனுடைய விசேஷணமாகக் கொள்ளுவதில் நீங்கள் விருப்பம் கொள்கிறீர்களே!

- ஏகரஸ்யஜுஷோ: சேஷிதம்பத்யோ: ஸர்வகர்மஸு விசேஷண விசேஷ்யத்வம் ச்ருதம் கஸ்மாந்ந ரோசதே - ஸ்ருஷ்டி உள்ளிட்ட அனைத்துவிதமான செயல்பாடுகளிலும் ஒரே போன்ற மகிழ்வை அடைகின்றவர்களும், அனைத்திற்கும் எஜமானர்களும் ஆகிய திவ்யதம்பதிகள், சாஸ்த்ரங்களின் அடிப்படையில் ஒருவர் விசேஷணமாகவும் (பிரிக்க இயலாத தன்மை), ஒருவர் அந்த விசேஷணத்தைக் கொண்ட விசேஷ்யமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளனர். இப்படியாக இவர்கள் உள்ள நிலை என்பது எந்தக் காரணத்தால் உங்களுக்கு ஏற்கும்படி இல்லை?
- ப்ரதர்தநாதிவித்யாஸு வேத்யே அபி பரமாத்மநி அசேதநவதிச்சாம: சேதநம் ச விசேஷணம் - ப்ரதர்த்தந வித்யை போன்ற பலவற்றிலும் பரமாத்மாவே முதன்மையானவனாக ஏற்கப்படுகின்றபோதிலும், அசேதன வஸ்துக்கள் போன்றே சேதனமாக உள்ள இந்த்ரன் உள்ளிட்டவர்களையும் அந்தப் பரமாத்மாவின் விசேஷணங்களாக ஏற்கிறோம்.
- இத்தம் ப்ரபத்திவித்யாயாம் தத்தநம்ந்த்ராநுஸாரத: விபு: பத்ந்யா குணாத்யைச்ச விதிஷ்டோ விஷய: அத்ர ந: - இது போன்றே இந்த ப்ரபத்தி என்னும் வித்யையில், த்வயம் உள்ளிட்ட மந்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி, தன்னுடைய பத்னியாகிய பெரியபிராட்டியுடனும், தனது குணங்கள் மற்றும் திருமேனி ஆகியவற்றுடனும் கூடியவனான எம்பெருமானே நமக்கு விஷயமாக உள்ளான்.

பெரியபிராட்டியுடன் கூடியுள்ள எம்பெருமானே உபாயமாக உள்ளான்

மூலம் - இங்கு கேவல தர்க்கங்களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாதென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம். ஆகையால் யதாப்ரமாணம் சரண்யாபிப்ராய விசேஷாநுகுணமாக விசிஷ்டம் உபேயமானாற்போலே விசிஷ்டம் உபாயமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் - சாதாரணமாக உள்ள தர்க்கவாதங்கள் மூலமாக உறுதியான ப்ரமாணங்களைத் தகர்க்க இயலாது, அவ்விதம் செய்தலும் கூடாது என்பதை நாம் முன்னரே உரைத்தோம். ஆகவே எந்த ப்ரமாணங்கள் மூலமாக ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி, பிராட்டியுடன் கூடிய எம்பெருமானே உபேயமாக உள்ளான் என்று கூறுகிறோமோ, அதே போன்று பிராட்டியுடன் கூடிய எம்பெருமானே உபாயமாகவும் உள்ளான் என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை.

பிராட்டியும் உபாயம் என்பதால், “உபாயம் ஒன்று மட்டுமே” என்பதற்கு
முரண்பாடு இல்லை

மூலம் - நாராயண சப்தத்திலும், சரண சப்தத்திலும் தோற்றுகிற குணவிசேஷ விக்ரஹ விசேஷாதி விசிஷ்டமான ஏகம் உபாயமானாற் போலே துல்ய யோகசேஷமமான ஸ்ரீமச்சப்தத்தில் தோற்றின நித்ய பத்நீஸம்பந்த விசிஷ்டமானாலும் உபாயைக்யத்துக்குக் குறையில்லை. உபாய விசேஷணங்களை எல்லாம் விட்டு உபாயத்தை ஏகமாக்க வேணுமென்னில், உபாயத்வமும் விசேஷணமன்றிக்கே போம். விசேஷணப்ரயுக்தமாய் விசேஷ்யத்துக்கு வரும் ஏற்றத்தால் விசேஷ்யத்துக்கு வைகுண்யாதிகள் வாராவென்று:

ஸ்வத: ஸ்ரீ: த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வம் அஸி தத ஏவ ஏஷ: பகவாந்
த்வத் ஆயத்த ருத்தித்வேபி அபவத் அபராதீந விபவ:
ஸ்வயா தீப்த்யா ரத்நம் பவத் அபி மஹார்கம் ந விகுணம்
ந குண்ட ஸ்வாதந்தர்யம் பவத் இதி ச ந ச அந்ய ஆஹித குணம்

என்கிற ச்லோகத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்டது. விசேஷணத்தால், விசேஷ்யத்துக்கு வரும் அதிசயம்போலே விசேஷ்யத்துக்கு ஸ்வரூபாநுபந்தியான அதிசயமும் அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்திலே காணலாம். பாஸ்கரனுக்கும் ப்ரபைக்கும் ஸ்வதஸித்தாமான தேஜஸ்த்வம்போலே இருவருக்கும் அநந்யாதீந கல்யாணம் என்கிறபடியே ஸ்வபாவஸித்த கல்யாணதையாலே. அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா என்றும், த்வ ச்ரியா என்றும், “உன் திரு” என்றும், ஸ்ரீய: ஸ்ரீ: என்றும், “திருவுக்கும் திரு” என்றும் அந்யோந்யாதிசயாவஹங்களாக விசேஷண விசேஷ்யங்களை நிர்தேசிக்கிறதற்கும் குறையில்லை. ச்ருதிபலத்தாலே த்வை ச ஸதகைசேஷீ என்கிறபடியே உபயாதிஷ்டாநம் சைகம் சேஷித்வம் என்றும் சோமாசியாண்டான் ஷடர்த்தஸங்ஷேபத்தில் நிஷ்கர்ஷித்தபடியே இருவரும் ஏகசேஷித்வாச்ரயரானாபடியாலே ஹவிர்விசேஷங்களிலே அக்ராவிஷ்ணு ப்ரப்ருதி களுக்குப் போலே ஆத்மஹவி: ஸமர்ப்பண ப்ரதிஸம்பந்திகளாகைக்கும் குறையில்லை.

விளக்கம் - த்வயத்தில் உள்ள நாராயண என்ற பதம் மூலம் பல குணங்கள் கொண்டவனாகவும், சரணை என்கும் பதம் மூலம் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் கொண்டவனாகவும் உணர்த்தப்பட்டு, இந்த இரு தன்மைகளாலும் நாராயணனே உபாயம் என்பது உரைக்கப்படுகிறது; இது போன்றே, ஸ்ரீமத் என்பதன் மூலம் எப்போதும் பிராட்டியுடன் கூடியவனாகிய நாராயணன் என்பது உணர்த்தப்பட்டு,

அவளுடன் சேர்ந்த அவனே உபாயம் என்பது கூறப்படுகிறது. இதனால் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. உபாயத்தின் தன்மைகள் அனைத்தையும் விட்ட பின்னரே "உபாயம் என்பது மட்டும் உள்ளது" என்ற நிலை உண்டாகும் என்பதால், அனைத்து தன்மைகளையும் கைவிடவேண்டும் என்று சிலர் கூறலாம்; அப்படியானால் உபாயமாக உள்ள தர்மமும் (உபாயத்வம்) விடவேண்டியதாகிறது அல்லவோ? இங்கு ஒன்றை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்; அதாவது, மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியுள்ளதால் எம்பெருமானுக்குச் சிறப்பான தன்மைகள் உண்டு என்று கூறுவதன் மூலம், அப்படி அவளுடன் சேர்ந்து இருப்பதன் முன்பாக அந்தச் சிறப்புகள் அவனுக்கு இல்லை என்று கூறலாகாது. இதனை ஸ்ரீகுணரத்தனகோசத்தில் (31) ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பின்வருமாறு உரைக்கிறார்:

ஸ்வத: ஸ்ரீ: த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வம் அஸி தத ஏவ ஏஷ: பகவாந்
 த்வத் ஆயத்த ருத்தித்வேபி அபவத் அபராதீந விபவ:
 ஸ்வயா தீப்த்யா ரத்நம் பவத் அபி மஹார்கம் ந விசுணம்
 ந குண்ட ஸ்வாதந்தர்யம் பவத் இதி ச ந ச அந்ய ஆஹித குணம்

இதன் பொருள் - மஹாலக்ஷ்மீ! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! நீ ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு உரிமை உள்ளவளாக எப்போதும் இருக்கிறாய். இதனால்தானே உன் மூலம் பெருமைகள் அடைந்த அவன் தனது இயல்பான பெருமைகளையும் கொண்டு விளங்குகிறான். ஒரு இரத்தினக்கல்லுக்கு பெருமை, மதிப்பு போன்ற அனைத்தும் அதிலிருந்து வீசும் ஒளிக்கே உரியது. ஆயினும் அந்தக் கல்லைக் காணும் யாரும் ஒளியை மட்டும் மதித்து விட்டு, இரத்தினக்கல் முக்கியத்வம் கொண்டது இல்லை என்று ஒதுக்கி விடுவதில்லையே. ஆகவே ஒளியால் உண்டாகிய சிறப்பை இரத்தினம் ஏற்கிறது அல்லவா?

இப்படியாக குறிப்பிட்ட தன்மைகள் மூலமாக (மஹாலக்ஷ்மி), அந்தத் தன்மைகள் கொண்ட வஸ்துவிற்கு (எம்பெருமான்) மேன்மைகள் ஏற்படும்போதிலும், அந்த வஸ்துவானது தனக்கே உரியதான மேன்மைகள் கொண்டதாகவே உள்ளது. இதனை இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) - அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா - சூரியனை விட்டு அதன் ஒளி எவ்விதம் பிரிந்திருக்க முடியாதோ அது போன்று நானும் இராமனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க இயலாதவள் - என்றது காண்க. அதாவது ஒளி என்பது சூரியனுக்கும், அதன் கதிர்களுக்கும் இயற்கையாகவே உள்ளதாகும். இது போன்றே இராமனுக்கு சீதைக்கும் இயற்கையாகவே அவரவர்களுக்கான குணங்கள் உள்ளன என்பதை லக்ஷ்மீ கல்யாணத்தில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் - அநந்யாதீந கல்யாணம் - தங்களுக்கென்றே

உரிய குணங்களுடன் கூடியவர்களும், ஒருவரால் மற்றவருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத குணங்கள் கொண்டவர்களும் ஆகிய திவ்யதம்பதிகளை வணங்குகிறோம் - என்றார். இந்த இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் மேன்மைகளை பரஸ்பரம் அளித்துக் கொள்கின்றனர் என்பதைக் கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் காணலாம்:

- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (37-18) - அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - ஜனகனின் திருமகளான அந்த சீதை யாருடைய பத்தினியோ, அந்த இராமனின் தேஜஸ் அளவிட இயலாத ஒன்றாகும்.
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (38) - தவ ச்ரியா - உனக்கு ஏற்றபடி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியுடன்
- திருவாய்மொழி (10-10-2) - உன் திரு - உனது மஹாலக்ஷ்மி
- ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (9) - ஸ்ரீய: ஸ்ரீ: - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்கும் அழகு சேர்க்கும் ஸ்ரீரங்கநாதா!
- பெரியதிருமொழி (7-7-1) - திருவுக்கும் திரு - மஹாலக்ஷ்மிக்கும் அழகு சேர்ப்பவனே!

ச்ருதிகளில் கூறப்பட்ட வரிகளின் காரணமாகவும், ஸாத்வத ஸம்ஹிதையில் - த்வை ச ஸதகைசேஷீ - பெரியபிராட்டியும் எம்பெருமானும் எப்போதும் சேர்ந்தே இருந்து உலகின் எஜமானர்களாக உள்ளனர் - கூறியதற்கு ஏற்பவும், சோமாசியாண்டான் தன்னுடைய ஷடர்த்தஸங்க்ஷேபத்தில் - உபயாதிஷ்டாநம் சைகம் சேஷித்வம் - எஜமானனாக இருக்கும் தன்மை ஒன்று என்றாலும், அது இருவரிடமுமே உள்ளது - என்று தீர்மானம் செய்தது காண்க. யாகங்களில் அளிக்கப்படும் அவிர்பாகம் என்பது அக்னி மற்றும் விஷ்ணுவிற்கு, அவர்கள் ஒன்றாகவே உள்ளனர் என்பதாகவே எண்ணியபடி அளிக்கப்படுகிறது; இது போன்றே பிராட்டியும் எம்பெருமானும் ஒரே எஜமானன் என்பது போன்றே உள்ளதால், ஆத்மசமர்ப்பணம் என்பதை இந்த இருவருக்கும் ஒன்றாகவே செய்வதில் எந்தக் குறையும் இல்லை என்று கருத்து.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 60)

187. அஜ்ஞான விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப்போலே;
ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே.

அவதாரிகை - ஏவம்பூத விஷய தோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே
ப்ரவணானமவனுக்கும், இத்தை யறிந்துவைத்தே ப்ரவணானமவனுக்கும்
வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (அஜ்ஞான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டதான ஐந்து புலன்களின் மூலம்
அடையப்படுகின்ற இன்பங்கள் என்பதன் தோஷத்தினை அறிந்து கொள்ளாமல்,
அவற்றின் மீது விருப்பம் கொள்பவன், மற்றும் இவற்றின் தோஷங்களைப் பற்றி
நன்றாக அறிந்த பின்னரும் அவற்றின் மீது ஆசை கொள்பவன் ஆகிய
இருவருக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை இந்தச் சூர்ணை மூலம்
அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணனாகிறான்) - விஷயங்களினுடைய
தோஷ பூயஸ்தையையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையையும் அறியாதே, அவற்றை
யாசைப்பட்டு மேலே விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனாகிறான்) - தர்மாதர்ம
பரலோக சேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய
புத்தியொன்று மின்றிக்கே ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரனாய் திரிகிற சுத்த நாஸ்திகன்.
(ஜ்ஞாநவானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்) - விஷயங்களினுடைய
தோஷதுஷ்டதையையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையையும் மறிந்துவைத்தே, அவற்றை
விரும்பி மேல்விழுகிறவன். (ஆஸ்திக நாஸ்திகனாகிறான்) - தர்மாதர்மாதிரி ஸகல
ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாண மென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று

சொல்லலாம்படி யிருப்பானாய். அந்த சாஸ்த்திர மர்யாதையிலடங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமனாயிருக்குமவன்.

விளக்கம் - “அஜ்ஞானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்” என்பது யார்? புலன்களின் மூலம் கிட்டக்கூடிய இன்பங்கள் அனைத்தும் நிலையாக இல்லாதவை என்னும் தோஷம் கொண்டுள்ளதையும், அவை தனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக உள்ளதையும் அறியாமல், அவற்றின் மீது ஆசை கொண்டு, அவற்றில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவன் ஆவான். “கேவல நாஸ்திகனாகிறான்” என்பது யார்? தர்மம், அதர்மம், பரலோகம், சேதனர், ஈச்வரன் உள்ளிட்ட பலவற்றையும் குறித்து உணர்த்துகின்றதான சாஸ்த்ரங்களில் எந்தவிதமான புத்தியும் இல்லாமல் தனது விருப்பத்தின்படியே திரிகின்ற முழு நாஸ்திகன் ஆவான். அதாவது புலன்களின் இன்பங்கள் பற்றிய தோஷம் அறியாமல் அவற்றில் ஈடுபடுபவன், இத்தகைய நாஸ்திகன் போன்றவன் ஆவான் என்று கருத்து. “ஜ்ஞானவானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்” என்பது யார்? புலன்களின் மூலம் கிட்டுகின்ற இன்பங்கள் தோஷம் நிறைந்தவை என்பதை அறிந்திருந்தும், அவை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பவை அல்ல என்பதை அறிந்திருந்தும், அவற்றில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவன் ஆவான். இவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை அடுத்து கூறுகிறார். “ஆஸ்திக நாஸ்திகனாகிறான்” - தர்மம் எது, அதர்மம் எது என்பதைத் தெளிவாக உரைக்கின்ற சாஸ்த்ரங்களை ப்ரமாணம் என்று இவன் ஏற்றுக் கொள்வதால் ஆஸ்திகன் என்று உரைக்கலாம்; ஆனால் அந்த சாஸ்த்ரங்களில் உரைக்கப்பட்டபோதிலும் அவற்றை மதிக்காமல், புலன்களின் இன்பங்கள் குறித்த விஷயத்தில் தனக்குத் தோன்றியபடி திரிவதால் நாஸ்திகனுக்கு ஒத்தவன் ஆகிறான்.

188. கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருந்த வொண்ணாது.

அவதாரிகை - த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவர்களிருவர்க்கும் விசேஷமேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (கேவல) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - உவமையாக கூறப்பட்ட இந்த இருவருக்கும் உள்ள விசேஷம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக் குறுப்பான உபதேசங்களைப் பண்ணி விதிநிஷேத வச்யனாம்படி திருத்தலாம்; சாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய் தத்ப்ரதிபாத்ய ப்ரமேயங்களையும் அறிந்துவைத்து, பாப பயமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிறவனைச் சொல்லி யறிவிக்கத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே உபதேச முகத்தா லொருநாளும் திருத்தவொண்ணாதென்கை. இத்தால் - அஜ்ஞானான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேச முகத்தாலே விரக்தனாம்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞானவானான விஷய ப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை வ்யக்தமாக வறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக் கிறவனாகையாலே ததுபதேசத்தா லொருநாளும் திருத்த வரிதென்றதாய்ந்து. "அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:", ஜ்ஞானலவதுர்விதத்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜபதி" என்னக்கடவதிறே. ஆகையால் அவனிலுமிவன் நிக்ருஷ்டதமென்று கருத்து.

விளக்கம் - "சாஸ்த்ரங்களே இல்லை" என்று கூறியபடி, தனக்குத் தோன்றியபடி திரிபவனை, நாம் சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை ஏற்படும்படிச் செய்யலாம்; எப்படி என்றால் தகுந்த உபதேசங்கள் செய்து, சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவை மற்றும் விலக்கப்பட்டவை குறித்து உபதேசம் செய்து அந்த நாஸ்திகனைத் திருத்திவிடலாம். ஆனால் சாஸ்த்ரங்களே தகுந்த ப்ரமாணங்கள் என்ற அறிவு கொண்டவனாக, அவற்றில் கூறப்படும் பாவங்கள் பற்றி எந்தவிதமான அச்சமும் இல்லாமல், நாஸ்திகன் போன்று தனது மனதின் வழியே திரிகின்றவனைச் சொல்லித் திருத்த ஏதும் இல்லாத காரணத்தினால், எந்த உபதேசம் மூலமும் அவனைத் திருத்த இயலாது. ஆக அறிவில்லாத காரணத்தினால் புலன்களின் இன்பங்கள் மீது விருப்பம் கொண்டு திரிபவனை, அவற்றில் உள்ள தோஷங்கள் போன்றவற்றை அவனுக்கு விளங்கும்படி எடுத்துக்கூறி, இதனால் அவன் அந்த விஷயங்களில் வைராக்யம் கொண்டவனாக ஆகும்படிச் செய்யலாம். ஆனால் அனைத்தும் தெரிந்திருந்தும் புலன்களின் இன்பங்களின் பின்னே செல்பவன், அவற்றின் தோஷங்கள் குறித்து விளக்கமாக உணர்ந்தவன் என்பதால் எந்தவிதமான உபதேசம் மூலமும் அவனை ஒருநாளும் திருத்த இயலாது. அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:", ஜ்ஞானலவதுர்விதத்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜபதி - ஏதும் அறியாமல் உள்ளவன் எளிதாக சாஸ்த்ர ஞானத்தைப் பெறும் தகுதி கொண்டவன்; ஞானம் உள்ளவன் மிகவும் எளிதாக

அறியத்தக்கவன்; சிறியதான அற்ப ஞானம் கொண்டவன் கர்வம் உள்ளவன் என்பதால் அவனை நான்முகனாலும் திருத்த இயலாது - என்றது காண்க.

189. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

அவதாரிகை - (தன்னைத்தானே) என்கிற வாக்யத்திள் ஸ்வரூப நாசகங்களாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே யருளிச்செய்தார் கீழ்; உபயத்துக்கு முள்ளதொரு க்ரௌர்ய விசேஷத்தை தந்த்ரேண வருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - "தன்னைத்தானே" என்றுள்ள சூர்ணை 180ல், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அழிப்பதாக உள்ள அஹங்காரத்தின் கொடுமை பற்றியும், புலன்களின் கொடுமை பற்றியும் தனித்தனியாக உரைத்தார். இனி இவை இரண்டிற்கும் உள்ள கொடுமை குறித்த விஷயத்தை ஒரே சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உக்த தோஷ யுக்தமான விவ்ஹங்காரமும் விஷய ப்ராவண்யமுமாகிற விரண்டும், தானானவாகாரத்தாலே நின்று நசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தைப் பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது, ஸ்வேநரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனானாலுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினாலுள்ள பகவந் நிக்ரஹம்.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டு வந்த தோஷங்களுடன் கூடிய அஹங்காரம் மற்றும் புலன்களின் இன்பங்கள் மீது விருப்பம் ஆகிய இரண்டும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பதுடன் மட்டும் நிற்பதில்லை. அவை பாகவத அபசாரம் என்பதான மிகப் பெரிய கேட்டினையும் ஏற்படுத்தி ஆத்மாவை அழித்துவிடும். ஸ்வரூபேண என்பதன் மூலம் தாமான தன்மை என்பது கூறப்பட்டது. பாகவத அபசாரம் செய்தால் ஏற்படும் பகவானின் தண்டனை என்பது, அஹங்காரம் மற்றும் விஷயங்களின் மீது கொள்ளும் ஆசை என்பதான தண்டனையைக் காட்டிலும் கொடியது என்று கருத்து.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப்போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே.

அவதாரிகை - ஆனால் பாகவத விரோதம் விளைந்தபோதே ஸ்வரூப நாசம் பிறக்குமாகில், பாகவத விரோதத்தைப் பண்ணிப் போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடையராய் கொண்டிருக்கிறபடி யெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாம ரூபங்களை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பாகவத அபசாரம் ஒன்றே ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்தப் போதுமானது. இப்படி உள்ளபோது, பாகவதர்களிடம் விரோதம் பாராட்டுவது மட்டும் அல்லாமல், தங்களது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி “தாஸன்” என்ற பெயரையும், திருமண் உள்ளிட்ட பலவற்றையும் தரித்துக்கொண்டவர்கள் உள்ள நிலை என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமான தாஸ்ய நாமத்தையும் ததநுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க் கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்கள் திறத்திலே விரோதத்தைப் பண்ணிப் போருமவர்கள், உருக்குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றிருக்கும் தக்த படத்தோடு ஸத்ருசரென்கை.

விளக்கம் - வைஷ்ணவர்கள் என்றுள்ள தன்மைக்கு ஏற்றபடி “தாஸன்” என்ற பெயரை ஏற்றுக்கொள்ளுதல், அதற்கு ஏற்றபடியான ரூபத்தையும் கொள்ளுதல் (பன்னிரண்டு திருமண்காப்பு தரித்தல் போன்றவை) ஆகியவற்றை ஒரு சிலர் செய்யக்கூடும். ஆனாலும் தங்கள் மனதில் வைஷ்ணவத்தில் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இல்லாமல், அஹங்காரம் போன்ற பலவற்றில் ஊறியவர்களாக, பாகவதர்களிடம் விரோதம் பாராட்டியபடி இருப்பார்கள். இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்றால், உள்புறம் நன்றாகத் தீயில் வெந்து போய், ஆனால் புடவை என்ற தோற்றம் மாறாமல், மடிப்பு கலையாமல் உள்ள “மடித்த வெந்த புடவை” போன்றவர்கள் ஆவர்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 70)

1.5.4 தானோ ருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில் மூவர் முதலாய

வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்,

தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும்

வானோர் பெருமான் மாமாயன் வைகுந்தன் எம்பெருமானே.

பொருள் - நான்முகன் போன்ற யாரும் இன்றி ஒருவனே ஆக நின்ற அவன், ஒரு உருவமே கொண்டவனாக, தனியாக, வித்தாக இவ்விதம் மூன்றுவிதமான காரணமாகவே உள்ள தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் மூலமாக நான்முகன், சிவன், இந்திரன் ஆகிய மூவரையும் உண்டாக்கினான். இந்த மூவர் தொடக்கமாக உள்ள தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் மற்றும் பல பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தும் உண்டாவதற்காகத் தானாகவே, ஒப்பில்லாத ஒரு பெரிய ஸமுத்திரத்தை உண்டாக்கினான். அதில், தான் கண்வளர்ந்தபடி உள்ளான். இப்படியாக உள்ளவனும், பரமபதத்தின் நாயகனும், நித்யஸூரிகளின் தலைவனும், ஆச்சர்யம் ஏற்படுத்தவல்ல செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய அவன் எனக்கு ஸ்வாமி ஆவான்.

அவதாரிகை - “அவன்படி இதுவாயிருந்தது; இனி நீர் செய்யப்பார்த்ததென்?”

என்ன; “நாம் அகலப் பார்த்தால் உடையவர்கள் விடுவர்களோ” என்கிறார்.

“அத்யந்த நிரபேக்ஷனாயிருந்து வைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக யத்நங்களைப்

பண்ணி என்னைத் தனக்காக்கிக் கொண்ட குணங்களாலே என்னை

விஷயீகரித்தவன், இனி நான் “அல்லேன்” என்னிலும் தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தாலே என்னை விடான்” என்று ஸமாஹிதராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஆழ்வார் கூறியதைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “அவனது செய்கை மிகவும் எளிமையுடன் கூடியதாக இருந்தது என்று உரைத்தீர். இப்போது நீவிர் அவனை விட்டு அகலப் பார்க்கிறீரா அல்லது அவனிடம் செல்ல முயல்கிறீர்களா?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் அகல எண்ணினாலும், என்னைத் தனது உடைமையாகக் கொண்ட அவன் என்னை விடுவானோ?”, என்கிறார். தனது மனதில், “அவனுக்கென்று எந்தவிதமான வேண்டுகளும் இல்லை. ஆனாலும் படைத்தல் போன்ற பலவிதமான முயற்சிகளைச் செய்து, அவற்றின் மூலமாக என்னைத் தனக்காகவே ஆக்கிக் கொண்டான். இவை போதாது என்று என்னைத் தனது திருக்கல்யாணகுணங்களால் ஈடுபடுத்திக்கொண்டான். நானாகவே அகன்று செல்கிறேன் என்று உரைத்தாலும், தனது ஸௌசீல்ய குணத்தால் (தாழ்வாக புத்தி உள்ளவர்களுடனும் நன்றாகப் பழகுதல் என்பது சீலம்; இத்தகைய கலத்தல் என்பதைத் தனது பேறாக எண்ணுதல் ஸௌசீல்யம்) என்னை அவன் விடமாட்டான்”, என்று எண்ணியபடி சமாதானம் அடைந்தார்.

குறிப்பு - தொடர்ந்து வ்யாக்யானம் படிப்பதற்கு முன்பாக மூன்றுவிதமான காரணம் என்பது பற்றி அறியவேண்டும். இதனை அடையவளைந்தான் அரும்பத உரையில் உள்ளபடி விளக்குவோம். இந்த உலகில் அனைத்து கார்யங்களும் ஏற்படக் காரணமாக உள்ள அனைத்தும் நிமித்தகாரணம், உபாதாநகாரணம் மற்றும் ஸஹகாரிகாரணம் என்று மூன்று வகைப்படும். ஒரு மண் பாளை உள்ளது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தப் பாளைக்கு மண் என்பது உபாதானக் காரணம், பாளையைச் செய்கின்ற குயவன் நிமித்த காரணம், பாளையைச் செய்ய உதவும் சக்கரம் போன்றவை ஸஹகாரி காரணம் ஆகும். ஆனால் இந்த உலகின் உற்பத்தி என்ற கார்யத்தில் ப்ரஹ்மமே மூன்றுவிதமான காரணங்களாகவும் உள்ளது. எப்படி? ப்ரஹ்மம் ஸூக்ஷ்மமாகவும், சித்தாகவும், அஸித்தாகவும் பரிணமிக்கும்போது உபாதாநக் காரணமாக உள்ளது; ஸங்கல்பம் என்பதன் மூலம் நிமித்த காரணமாக உள்ளது; ஞானம், சக்தி போன்றவை ஸஹகாரி காரணமாக உள்ளது. இதனையே இங்கு “தானோர் உருவே தனி வித்தாய்” என்று

அருளிச்செய்கிறார் . அதாவது “தான் வித்து, ஓர் வித்து, தனி வித்து” என்று கொள்க. இங்கு “தான்” என்பது வேறு உபாதாநக் காரணம் இல்லை, “ஓர்” என்பது வேறு ஸஹகாரி காரணம் இல்லை, “தனி” என்பது வேறு நிமித்த காரணம் இல்லை என்பதை உணர்த்துவதாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (தானோருருவே தனிவித்தாய்) ”ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்” இங்கே அத்விதீயபதங்கள் மூன்றுண்டாயிருந்தது; இவற்றால் கொள்ளுகிற விநியோகமென்? என்னில்; ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கிக்கையாலே காரண விஷயமாய்க் கிடக்கிறது. த்ரிவிதகாரணமும் தானே என்கை. “தான்” என்கிற இத்தால் - உபாதாநாத்ரமில்லை என்கை. ”ஓர்” என்கிற இத்தால் - ஸஹகார்யாத்ரமில்லை என்கை. “தனி” என்கிற இத்தால் - நிமித்தாத்ரமில்லை என்கை. “உரு” என்று - அழகு; அழகிய த்ரிவிதகாரணமுமாய்.

விளக்கம் - (தானோருருவே தனிவித்தாய்) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது; இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாமல் இது மட்டுமே இருந்தது - என்றது காண்க. இங்கு ”ஸத் ஏவ” என்பதால் ஸஹகாரி காரணம், ”ஏக ஏவ” என்பதால் உபாதாநக் காரணம், ”அத்விதீயம்” என்பதால் நிமித்த காரணம் ஆகிய மூன்றும் ப்ரஹ்மமே எனப்பட்டது. இந்த ச்ருதியில் உரைக்கப்பட்டது போன்று பாசுரத்திலும் மூன்று பதங்கள் உள்ளன. அவை முறையே ”ஓர், தான், மற்றும் தனி” என்கிறார். இந்தச் சொற்களின் பயன் என்ன? இந்தச் சொற்கள் “தத் தேஜ: அஸ்ருஜத, ஸ ஈசுஷத லோகாந்து ஸ்ருஜா இதி” என்ற ச்ருதி வரிகளில் கூறப்பட்டது போன்று ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றி உரைக்கின்றன; எப்படி என்றால், பாசுரத்தில் “மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்” என்றது காண்க. மூன்றுவிதமான காரணமும் தானே என உள்ளான். மூன்றுவிதமான காரணம் என்றால் - ஸூக்ஷ்ம, சித், அசித் என்றுள்ள உபாதானக் காரணம், ஸங்கல்ப ரூபமாக உள்ள நிமித்தகாரணம், ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றதான ஸஹகாரிகாரணம் - என்பதாகும். “தான்” என்பதன் மூலம் வேறு உபாதானக் காரணம் இல்லை என்பதும், “ஓர்” என்பதால் வேறு ஸஹகாரி காரணம் இல்லை என்பதும், “தனி” என்பதால் வேறு நிமித்த காரணம் இல்லை என்பதும் கூறப்பட்டது. உரு என்றால் அழகு. ஆகவே அழகான மூன்று காரணங்களாக என்று கருத்து. அழகு என்பது

என்னவென்றால் ஸௌந்தர்யம்; அதாவது ஸூக்ஷ்ம, சித், அசித் என்று பலவாக நின்றபோதிலும் எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாத தன்மை.

வ்யாக்யானம் - (தன்னில் மூவர் முதலாய) இசுஷ்வாகு வம்ச்யர் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எண்ணலாம்படி இருக்குமாபோலவும், யாதவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படி இருக்குமாபோலவும், ப்ரஹ்மாதிகள் நடுவே அவர்களோடொக்கச் சொல்லலாம்படி அவதரித்து, ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலநத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப் போருகையாலே தன்னோடு கூடின மூவர் தொடக்கமான என்னுதல்; அன்றியே, “தன்னில்” என்றது - தன்பக்கலிலே என்றபடியாய், தன்னுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்திலே “மூவர் முதலாய” ஸேந்த்ர: என்கிற இந்த்ரனையும் கூட்டிச் சொல்லுதல். (வானோர் பலரும்) ப்ரஹ்மாதிகள் தொடக்கமான தேவர்களையும். (முனிவரும்) ஸநகாதிகளையும். (மற்றும்) ஸ்தாவரங்களையும். (மற்றும்) ஜங்கமங்களையும். (முற்றுமாய்) அநுக்தமான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக.

விளக்கம் - (தன்னில் மூவர் முதலாய) - மஹாவிஷ்ணுவாகிய தன்னுடன் கூடிய மூவர் தொடக்கமாக. அல்லது தனது ஸங்கல்பம் என்பதால் நான்முகன், ருத்ரன் மற்றும் இந்த்ரன் ஆகியோரின் காரணமாக உள்ளவன். அனைத்திலும் உயர்ந்த இவன், அவர்களுடன் ஒன்றாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டால், இவனது உயர்வுக்குத் தாழ்வு ஏற்படாதோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இசுஷ்வாகு குலத்தில் இராமனாக அவதாரம் செய்து அவர்களில் ஒருவன் என்று கூறலாம்படி வந்தது போன்றும், யாதவர்களின் குலத்தில் க்ருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்து அவர்களில் ஒருவன் என்று கூறலாம்படி வந்தது போன்றும், நான்முகன் போன்றவர்களின் நடுவே அவர்களுடன் சேர்த்துக் கூறலாம்படி வந்தான். இப்படியாகத் தனது உருவத்துடன் நின்று காப்பாற்றும் செயலைச் செய்தான். நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியவர்களின் அந்தர்யாமியாக நின்று, தானே ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரங்களைச் செய்தான். இதன் காரணமாகவே “தன்னுடன் கூடின மூவர் தொடக்கமாக” என்று உரைக்கப்பட்டான். அல்லது “தன்னில்” என்பதைத் “தன்னுடைய ஸ்வரூப ஞானம்” எனலாம். இவ்விதம் கொண்டால் “மூவர் முதலாய” என்பதற்கு நாராயணாநுவாகம் - ஸேந்த்ர: - என்று கூறுவதற்கு

ஏற்ப இந்தரன் உள்ளிட்ட மூவர் என்று கொள்ளவேண்டும். (வானோர் பலரும்) - நான்முகன் தொடக்கமாக உள்ள தேவர்களையும். (முனிவரும்) - ஸநகர் உள்ளிட்ட பல முனிவர்களையும். (மற்றும்) - நிலையாக உள்ள மரம் போன்ற பலவற்றையும். (மற்றும்) - அங்கும் இங்கும் நகர்கின்ற உயிர்கள் அனைத்தையும். (முற்றுமாய்) - மேலும் இங்கு கூறப்படாத மஹத் உள்ளிட்ட அனைத்தையும் படைப்பதற்காக.

வ்யாக்யானம் - (தானோர் இத்யாதி) இப்படி ஸ்ருஷ்ட்யந்முகனான தான், தனக்குக் கண் வளர்ந்தருளுகைக்குப் போரும்படியான பரப்பையுடையத்தான ஏகார்ணவத்தைத் தன் பக்கல் நின்றும் உண்டாக்கி அதனுள் கண்வளரும். இப்படி ஏகார்ணவத்திலே தனியே சாய்ந்தருளுகிறவன்தான் ஆர் என்னில், (வானோர் பெருமான்) நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனானவன். (மாமாயன்) ஆச்சர்யங்களான குணசேஷ்டிதங்களை உடையவன். (வைகுந்தன்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாக உடையவன். (எம்பெருமானே) அவன் என் நாயனே. உடைமை தப்பிப்போகப்புக்கால், உடையவர்கள் ஆறியிருப்பர்களோ? பெறுகைக்கு ஈடாக ஏற்கவே நோன்பு நோற்று வருந்தி ப்ரஜையைப் பெற்ற தாயானவன், அவன் நடக்கவல்லனான ஸமயத்திலே “தேசாந்தரம் போவேன்” என்றால், விட்டு ஆறியிராளிறே; அப்படியே நெடுநாள் தன் வாசியறியாதே போந்த எனக்கு அறிவைத் தந்து தன்னை உள்ளபடி அறிவித்தவன், தான் தந்த அறிவைக் கொண்டு நான் அகன்றுபோகப் புக்கால், அவன் விட்டு ஆறியிருக்குமோ?

விளக்கம் - (தானோர் இத்யாதி) “தானோர் உருவே” என்பது தொடங்கி “முற்றுமாய்” என்பது முடிய வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி பற்றி உரைத்தார். “தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி” என்பதன் மூலம் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி பற்றி உரைக்கிறார். இப்படியாகப் படைத்தல் என்பதில் குறிக்கோள் கொண்ட அவன், தான் கண் வளர்வதற்கு ஏற்ற தகுதியைக் கொண்டதான பரப்பை உடைய ஒரு ஸமுத்திரத்தை உண்டாக்கி, அதில் கண்வளர்கிறான். இப்படியாப் பெரிய ஸமுத்திரம் ஒன்றில் தனியாகச் சயனித்துக் கண்வளர்பவன் யார் என்று கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (வானோர் பெருமான்) - நித்யஸூரிகளின் நாதன். (மாமாயன்) - வியக்க வைக்கின்ற குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவன். (வைகுந்தன்) - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் தனது உள்ளம் எப்போதும் பொருந்தியபடி உள்ளவன். அல்லது ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தான் கொலு இருக்கின்ற இடமாகக் கொண்டவன்.

(எம்பெருமான்) - அவன் எனது நாயகன். தங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு பொருள் தங்களை விட்டு அகன்று செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டு யாரேனும் ஏதும் செய்யாமல் நிற்பார்களோ? அப்படி இவன் ஆழ்வார் அகல்வதைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளாமல் உள்ளதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை உரைக்கிறார். பிள்ளையைப் பெற்று எடுக்கும்போது உண்டாகின்ற பிரசவ வேதனைக்கு ஒப்பான வேதனைகளை, “இந்தப் பிள்ளை பிறக்கவேண்டும்” என்று எண்ணி, அதற்கான நோன்புகளை இயற்றும்போது ஒரு தாய் அனுபவித்தாள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படிப் பெற்றெடுத்த பிள்ளை நன்றாக நடக்கின்ற பருவம் வந்தவுடன், “நான் வேறு ஊருக்குப் பிழைக்கச் செல்கிறேன்”, என்று கூறினால் அவனைப் போகவிட்டு, தான் ஏதும் செய்யாமல் அந்தத் தாய் இருப்பாளோ? இது போன்றே, நீண்ட காலமாக என்னைப் பற்றி நான் சரிவர அறியாதபோது, எனக்கு என்னைப் பற்றி அறிகின்ற அறிவையும் அளித்து, தன்னைப் பற்றியும் எனக்கு உள்ளதுள்ளபடி உணர்த்திய அவன் - தான் எனக்கு அளித்த அறிவையே காரணம் காண்பித்து, தன்னை விட்டு அகன்று செல்ல எண்ணும் என்னைக் கண்டு ஏதும் செய்யாமல் இருப்பாளோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 33)

31. இசைமின்கள் தூதென்றிசைத்தாலிசையிலம், என்றலைமேல்
அசைமின்களென்றாலசையுங்கொலாம், அம்பொன்மாமணிகள்
திசைமின்மிளிர்ந்திருவேங்கடத்து வன்றாட்சிமயம்
மிசைமின்மிளிரியபோவான், வழிக்கொண்டமேகங்களே.

பொருள் - அழகான பொன்னும், உயர்ந்த இரத்தினக்கற்களும் அனைத்து திசைகளிலும் மின்னல் போன்று ஒளிவீசியபடி இருக்கின்ற திருவேங்கடம் என்பதான உறுதியான தாழ்வரை சிகரங்களில், மின்னலை எங்கும் உதிர்த்தபடி செல்வதற்காகப் புறப்பட்ட மேகங்களே! என்னுடைய தூதுச்செய்தியை எடுத்துச் சென்று உரைப்பீர்களாக என்றால், அதனைச் செய்யவில்லை. எனது தலை மீது ஸஞ்சரித்தபடி செல்லுங்கள் என்றால், அதனையும் செய்யவில்லையே!

அவதாரிகை - "நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப்பெருமானுலகு" என்று பரமபதத்தே தூதுவிட்டாள். அது பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி யுக்தரானார்க்கல்லது புகவொண்ணாத தேசமாகையாலே அவதாரங்களிலே தூது விடப்பார்த்தாள்; அதுவும் ஸமகாலத்திலுள்ளார்க் காய்ப்பின்னையில்லையாகையாலே பிற்பாடர்க்கு மநுபவிக்கலாம்படி ஸுலபமான திருமலையிலே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே மேகத்தைத் தூதுவிடுகிறாள்.

விளக்கம் - திருவிருத்தம் (29) - நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப்பெருமானுலகு - என்பதற்கு ஏற்ப, இவன் பொருட்டு பரமபதத்திற்குத் தூது அனுப்பினாள். ஆனால்

அந்தப் பரமபதம் என்பது பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகிய மூன்றில் ஈடுபட்டவர்களால் மட்டும் செல்லத்தக்கது; மற்றவர்களால் புக இயலாது என்று உணர்ந்தாள். இதனால் அவதாரங்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றுக்குத் தூது விட முயன்றாள் (கடந்த பாசுரத்தில் கண்ணன் வைகுந்தன் என்றது காண்க). அப்படிப்பட்ட தூதும், அந்தந்த அவதார காலங்களில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே கைகூடும் என்றும், அவதார காலங்களுக்குப் பின்னர் பிறந்தவர்களுக்குப் பொருந்தாது என்றும் உணர்ந்தாள். ஆகவே அவதார காலங்களில் பிறக்காமல், அதன் பின்னே இந்த உலகில் பிறந்தவர்கள் வந்து அனுபவிக்கலாம்படியாக, அண்டுவதற்கு மிகவும் சுலபமாக உள்ள திருமலையில் எழுந்தருளியுள்ள திருவேங்கடமுடையானின் திருவடிகளில் மேகங்களைத் தூது அனுப்புகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இசைமின்களித்யாதி) திருமலையை நோக்கிப் போகிற மேகங்களே! என்னுடைய தூதுவாக்யங்களைக் கொண்டு போய்ச் சொல்லுங்கோளென்றால் சொல்லுகிறிலிகோள். திருமலைக்குப் போகிற பராக்கிலே பேசாதே போகிறவற்றைக் கண்டு, சொல்ல மாட்டிகோளாகில் உங்கள் திருவடிகளை என் தலையிலே வையுங்கோளென்றால் வைப்புதிகளோ? திருமலைக்குப் போவாருடைய திருவடி தலையிலே வைக்கக் கிடைக்குமோ? திருவடியைப் பிராட்டி “இங்கேயொரு இராத்தங்கிப் போகவேணும்” என்றருளிச் செய்ய “ஒண்ணாது” என்று அவனும் மறுத்துப் போனாற் போலே போகா நின்றன.

விளக்கம் - (இசைமின்களித்யாதி) - திருமலையை நோக்கிச் சென்றபடி உள்ள மேகங்களே! ”எனது தூதுச் செய்தியைக் கொண்டு போய் உரைப்பீர்களாக”, என்று கூறினால், அதனை ஏற்றுக் கொண்டதாக நீங்கள் உரைக்க மறுக்கிறீர்கள். திருமலைக்குச் செல்கின்ற செயலில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டபடி நீங்கள் செல்வதால் ஏதும் பேசாமல் செல்கிறீர்கள். நான் கூறுவதைத்தான் நீங்கள் சென்று உரைக்க மறுக்கிறீர்கள், உங்கள் கால்களையாவது எனது தலையில் வைத்துப்போவீர்கள் என்று கூறினால், அதனையாவது செய்வீர்களா? திருமலைக்குச் செல்பவர்களின் திருவடிகள் மிகவும் உயர்ந்தவை அல்லவோ? அப்படிப்பட்டவர்களின் திருவடிகள், தலை மீது படுவது என்பது எளிதில் கிட்டுமோ? ஸுந்தரகாண்டம் (68-3) - விச்ராந்த - நீ இங்கே ஒருநாள் தங்கிவிட்டுச் செல்லலாம் - என்று சீதை அனுமனிடம் உரைத்தாள். இதற்கு அனுமன் மறுப்பு

தெரிவித்து, உடனே புறப்பட்டது போன்று, மேகங்களும் எனது தலையின் மீது தங்குவதற்கு மறுக்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - (அம்பொனித்யாதி) அழகிய பொன்னாலும் பெருவிலையான மாணிக்கங்களாலுமாகத் திக்குக்களிலுண்டான விருளைச் சுரமேற்று நிற்பதுஞ்செய்து வலிதான தாளையுடைத்தா யிருந்துள்ள திருமலையிலே. (சிமயம்) சிகரங்களென்றுமாம். (மின்மிளிரியவித்யாதி) ராஜாக்களுக்கு எடுத்து விளக்குப் பிடிக்குமாபோலே. (போவான் வழிக்கொண்ட) போக்கிலே உத்யோகித்த. வழிக்கொண்ட மேகங்கள் இசைமின்கள் தூதென்றிசைத்தாலிசையுமேயோ? என் தலைமேலசைமின்களென்றா லசையுமேயோ? “தண்சேறையெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மினென் தலைமேலாரே” என்னுமா போலே இவர்க்கும் பகவத் விஷயத்திலாரேனுமாக ஓரடிமுற்பாடராயிருப்பார் திருவடிகளுத் தேச்யமென்கிறார்.

விளக்கம் - (அம்பொனித்யாதி) - அழகான பொன்னாலும், மிகவும் விலை உயர்ந்த மாணிக்கக்கற்களாலும் உண்டாகின்ற ஒளி மூலமாக, அனைத்து திசைகளிலும் எழுகின்ற இருளை முழுவதுமாக அகற்றி, அந்த இருளை குகைகளில் சென்று பதுங்கும்படிச் செய்வதான அருவிகளைக் கொண்ட திருமலையில். (சிமயம்) - சிகரங்கள் என்று கூறலாம். (மின்மிளிரியவித்யாதி) - மின்னல் போன்று ப்ரகாசிக்கின்ற அரசர்களுக்கும் விளக்குக் காண்பிப்பது போன்று. (போவான் வழிக்கொண்ட) - தாங்கள் செல்கின்ற வழியில் மட்டுமே கவனத்தை வைத்தபடி உள்ள மேகங்கள். “எனது தூதுச் செய்தியைக் கொண்டு செல்லுங்கள் என்றால் கூறுமோ? எனது தலை மீது சற்று நின்று செல்லுங்கள் என்று கூறினால் நிற்குமோ?”, என்கிறார். பெரியதிருமொழி (7-4-1) - தண்சேறையெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மினென் தலைமேலாரே - என்று கூறுவது போன்று பகவத்விஷயம் குறித்து ஓர் அடி மட்டுமே ஒருவர் எடுத்து வைத்தால் கூட, அந்த ஒருவரின் ஓர் அடி எடுத்து வைத்த திருவடிகள் கூட இவருக்கு மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்